

Україномовні періодичні видання США про культурну самопрезентацію української діаспори як способу збереження національної ідентичності

Стаття присвячена аналізу україномовної періодики США на предмет культурної самопрезентації української діаспори. У результаті опрацювання періодичних видань української діаспори в Америці («Свобода», «Слово і Час», «Міст») отримали форми реалізації українського культурного життя за океаном: класичне, пісенне, театральне та візуальне мистецтво. У рубриках «На мистецькі теми», «Культура», «Постаті», «США», «Про се і про те» публікуються матеріали, що засвідчують розуміння важливості зберегти свою національну культуру як складову збереження національної ідентичності.

Ключові слова: національна ідентичність, періодичні видання, інформаційний простір, українська діаспора у США, культура, мистецтво.

Постановка проблеми. Україна, тривалий час перебуваючи в зоні впливу тоталітарної системи, де механічно знищувалася історична пам'ять нашої нації, асимілювалася українська культура під гаслом «багатонаціональної», опинилася на маргінесі творення національного культурного продукту в СРСР. Здобувши незалежність, молода держава постала перед фактом, що її культури для світу, по суті, не існує, а існують лише рідкісні винятки. Для світової спільноти в її інтелектуальному та творчому прояві нація існує по-справжньому тільки тоді, коли має свою духовну сутність, свою культуру. Через те, формування духовного образу України є дуже важливим і відкладати його до кращих економічних часів не можна. Крім того, перебуваючи сьогодні у контексті світової культури, коли глобалізаційні процеси спричиняють зникнення автентичних культур, як ніколи важливо не тільки зберегти свою національну культуру як один із виявів національної ідентичності, а й презентувати її на-гора. Нам видається, що досвід української діаспори США може бути надзвичайно корисним у плані збереження національної культури як основи ідентичності з одночасним включенням у світовий культурний процес. У цьому плані цінним джерелом інформації та аналітики стає періодика нашої громади за океаном.

Питання збереження культурних традицій діаспорою **було порушено у працях** Н. Мерфі, І. Недошитко, О. Гомотюк, І. Форостюка та ін., однак воно не розглядалося у контексті аналізу інформаційного простору української діаспори. Через те **метою нашої статті** є огляд україномовної періодики США на предмет культурної самопрезентації діаспори для збереження своєї національної ідентичності.

Виклад матеріалу. Із початком незалежності України поряд із захопленням щодо здійснення вікової мрії про свою державність, закликами та конкретними пропозиціями щодо

допомоги молодій країні, в періодичній пресі української діаспори США, зазвичай, у колонці редактора, з'являються окремі статті тривожного звучання, які, до того ж, сприяють рефлексії щодо порушених питань, особливо з проєкції сьогодення. Мова іде про спрямування більшості фінансових, політичних, культурних потужностей української діаспори на історичну батьківщину, тоді як духовне життя самої української громади в США повільно, але починало завмирати. Причин цьому кілька: до вказаної вище допомоги можна додати незацікавленість, байдужість покоління середнього віку різноплановими питаннями життя українців, низький рівень культурних імпрез, їх одноманітність, молоде ж покоління стало висококласними фахівцями у різних сферах, однак українська культура, українське суспільне життя їх не приваблює. Крізь поставлені риторичні запитання публікації виявляють суперечності в середовищі української діаспори початку 90-х років минулого століття: з одного боку, популяризація української культури, з іншого – зневажливе, механічне ставлення до реальних її проявів. Про це постійно говорять державні діячі, науковці, всі ті, кому небайдуже це становище. Щоразу збираючись на культурний вечір, кожен з них сподівається на щось самобутнє, особливе, незатерте від частого використання.

Крім того, і в незалежній Україні, протягом перших років її державності не були створені сприятливі умови для відродження національних культурних традицій, як пояснювали, через тривале нищення українства як основи нашого етносу. В інформаційному просторі українців діаспори США зустрічаємо заувагу щодо небезпеки, на думку авторів, т. зв. «нульового» варіанту розвитку національної культури (тобто з періоду сучасної України), оскільки свобода творчості, деідеологізація суспільного життя, відсутність цензури викликала до життя багато посередностей, тих, хто вміє заробляти гроші, робить модерну музику, але це все жодним чином не пов'язане із національними джерелами. Чимало діаспорян, ентузіастів від культури, приїхали в незалежну молоду Україну з надією на відродження автентичної національної культури, однак їх чекало гірке розчарування. Так, і це можна виправдати і пояснити: тоталітаризм у СРСР сприяв запровадженню єдиної державної культури з її ідеологічними завданнями, крім того, ця культура була винятково «міською», спрямованою на русифікацію та денаціоналізацію, а «сільська», що зберігала національні традиції, виявилася зрадженою тими українцями, які соромлячись свого походження намагалися «окультурити» її, а сьогодні пересадити на інший, модерний, ґрунт. Хоча децю ми могли б частково протиставити таким авторам статей: ставши незалежною, Україна, як і її культура, мусила пройти певним шляхом «злиття» зі світовими культурними тенденціями. Інша справа, що занехаювати чи відсувати на маргінес своє, автентичне, зовсім було не варто. Лише сьогодні, пройшовши чверть століття самостійним шляхом, народ нашої держави, та й українці в діаспорі, розуміють, що народна культура – найповніше віддзеркалення фундаментального художнього образу етносу, а тому, при всій повазі та протекціонізмі до інших культур національних меншин, ми, передусім, зобов'язані врятувати фатально понищену національну культуру [1]. Тим

більше, що поява четвертої хвилі еміграції з України до США значно «оживила» та урізноманітнила всі сфери діяльності української діаспорної громади, у тому числі й культурну. Саме через те автори друкованих матеріалів намагалися і продовжують реєструвати кожне яскраве явище у культурному житті української діаспори США, що дає надію і віру в те, що спільними зусиллями можна піднести його на високий рівень, пропагандуючи свої культурні здобутки на чужині. Про такі факти нижче.

Класична музика, опера. Газети «Міст», «Свобода» багато уваги приділяють видатним особистостям в історії національної культури, що реалізується серією статей у рубриках «Культура», «Постаті», «На мистецькі теми» журналістів А. Житкевича, І. Голода, Л. Костенка та ін. Так перед читачами проходить галерея яскравих талантів в Україні (композитор Микола Лисенко, який виробив свій унікальний народнонаціональний стиль; композитор Лев Ревуцький; один із засновників української естрадної музики Володимир Івасюк; творець «Щедрика» Микола Леонтович; багато про творчий портрет, гастролі всесвітньовідомої примадонни опери Соломії Крушельницької) та в діаспорі (скрипаль, диригент, музикознавець Тарас Губицький; співак, диригент, композитор Володимир Божик; один з найвідоміших українських композиторів, мотиви якого використано в мультфільмах Волта Діснея, Ігор Стравінський), відзначення їх ювілеїв [6].

Проте найбільший резонанс у сфері класичної музики, на нашу думку, в інформаційному просторі українців США викликала прем'єра опери «Голодомор» у Нью-Йорку в 2013 році. З періодичних матеріалів ми маємо змогу скласти цілісну картину щодо самого твору. Так, оперу на три сцени з фіналом написав відомий диригент, композитор В. Балей. В її основі – п'єса «Голод» одного із засновників Нью-Йоркської школи Б. Бойчука. Зауважимо, що ця опера – перший твір у музичній сфері, що торкається трагедії Голодомору 1932-1933 рр. У публікаціях, присвячених прем'єрі, зазначається, що опера буде мати не зовсім традиційне виконання. Зважаючи на складність та глибину порушеної проблеми, в окремих сценах можна буде побачити балет, пантоміму, широко використовуватимуться мультимедійні засоби (трансляція уривків з фільмів тих років, хроніки, записи тогочасної музики, радіопрограм, промов). Автори статей та інтерв'ю самого В. Балея зауважують, що, незважаючи на давність виникнення задуму щодо створення цієї опери, дві презентації її уривків, тільки стипендіальна програма Українського наукового інституту в Гарварді допомогла закінчити втілення ідеї. Публікації закінчуються інформативним моментом: ціна квитків, спосіб і місця їх придбання. Крім того, у газеті «Міст» є невеличке інтерв'ю з автором опери, взяте Фондом кафедри українознавства, яке дає читачеві завершену картину щодо історії створення «Голодомору», ідеї самого твору та його жанрового втілення. Крім того, опера, як і п'єса, покладена в її основу, – англomовні, що, на думку творців, дозволить зробити твір доступним не тільки для українців, а й для американської та міжнародної публіки для того, щоб усі могли разом з Україною відчувати емоційне напруження цієї трагедії [10].

Пісенне мистецтво. Унікальним феноменом України була і залишається пісня як глибинне джерело нашої генетичної пам'яті. Сьогодні її вважають чи не єдиною «зброєю» в збереженні національної ідентичності, в опорі чужому, що в сучасному глобалізованому та інформаційному суспільстві так вільно переймається в денаціоналізованих країнах. У даному контексті прикметною є серія статей про відому американську співачку українського походження, чий голос досі зачаровує численних шанувальників у всьому світі, – Квітку Цісик. В опублікованих матеріалах, що досліджують українську музичну творчість у США, читаємо про життєву та творчу біографію артистки, що супроводжується світлинами та короткими коментарями до них [8]. Усе життя співачка прагнула зробити щось для своєї історичної батьківщини, хотіла розділити з нею свій глибокий талант. Хоча від початку її україномовні альбоми вважалися неприбутковою справою, Квітка Цісик в одному зі своїх інтерв'ю зазначила, що працювала над ними з поваги до свого походження, до батьківської культури, в якій її виховували, а також з метою популяризації української пісні в Америці. У серії статей, присвячених пам'яті цієї співачки часто панують емоції, викликані спогадами від вражень почутих пісень у її виконанні, коментарями від репортажів про вечори, приурочені ювілею покійної вже артистки. Своім талантом артистка поєднала українців по різні боки океану, ставши завдяки пісням своєрідним втіленням національної самоідентифікації для українців у діаспорі та в тоді ще радянській Україні, уособлюючи прагнення до далекої, але такої бажаної державної незалежності.

Уже більше як півстоліття український хор «Думка» з Нью-Йорку поширює в США, Канаді та Західній Європі українське хорове мистецтво та збагачує культурне і духовне життя української діаспори. З початком незалежності відвідав він і Україну. У друкованих матеріалах, присвячених цьому колективу, спостерігається глибока вдячність усій українській громаді за постійну підтримку та спонсорування хору, який своїми успіхами щодо збереження та популяризації національної музичної спадщини завдячує саме їй. Репертуар хору є досить широким: українська класика, народна та духовна музика. У 1995 році хор «Думка» відзначав своє 45-річчя, святкування якого було дуже розрекламовано україномовною періодикою нашої діаспори. Беручи до уваги вищевикладене, присудження «Думці» нагороди ім. М. Лисенка віддзеркалює розуміння Україною того внеску, що його зробив хор для збереження національної ідентичності у чужинецькому середовищі. В інтерв'ю, наданому в редакції «Свободи» хористами, довідуємось, що це єдиний хор української діаспори, удостоєний такої відзнаки. Галина Колесса, яка написала розлогу статтю щодо цієї події, вважає надану високу нагороду цілком заслуженою, оскільки виходить вона вже від незалежної держави, на яку так довго чекали за океаном, це є вершиною патріотичних сподівань української громади за океаном [12].

Ще одним хоровим колективом, який заслуговує на увагу і має багату історію та досвід у популяризації української пісні на численних фестивалях, концертах у США, Канаді та Західній

Європі, є чоловічий хор «Прометей» з Філадельфії. Усі культурні заходи, де брав участь цей колектив, отримували схвальні відгуки музичних критиків та фахівців на перших шпальтах преси, що, природно, викликало інтерес та пошану до українського народу та її культури. «Прометей» свого часу теж відвідав незалежну вже Україну, маючи на меті прокласти своєрідний місток між представниками однієї великої нації по обидва боки океану за допомогою української пісні. Крім того, учасники хору везли матеріальну допомогу мистецьким організаціям у тих містах, де вони мали виступи, студентам музичних закладів. У публікаціях, присвячених «Прометею» повідомлялося, що коштів від концертів не передбачається, бо вхід планують зробити вільним з метою доступності для всіх охочих послухати цей хор з Америки. Вважаємо, вищевикладене стало ще одним незаперечним свідченням величезної і безкорисливої допомоги української діаспори США своїй історичній батьківщині в тяжкі для неї часи [16].

Такі професійні музичні колективи поступово залучають до своєї творчої діяльності і молоде покоління українців у США, вважаючи це одним із способів занурення в українське культурне життя. Молодь, виконуючи пісні українською мовою, має можливість не тільки виступити на сцені, а й уповільнити процес мовної асиміляції, стати повноцінним членом української діаспорної громади.

Чимало статей діаспорної періодики США присвячені історичним проявам української культури (рубрики «Історія», «Культура», «Кінозал», «США»). Зокрема, нашу увагу привернули матеріали про Мілицу Корьюс, колишню солістку української капели «Думка», якій вдалося емігрувати на початку минулого століття з Радянського Союзу [18]. Газета «Міст» упродовж кількох років в окремих номерах публікувала статті вже згаданого вище Анатолія Житкевича, Дзвінки Камінь, присвячені знаменним постатям української музики минулого століття на американській землі, наприклад, Василю Шутю (композиторові, педагогу, піаністу, диригенту), Дмитру Тьомкіну (композиторові, чиї мелодії для вестернів так тонко нагадували поетику рівнин українського степу), Олені Шишацькій (колоратурному сопрано Харківського театру опери та балету), Павлові Гуменюку (музиканту, від виконання коломийок, гопаків, козачків, інших українських пісень та мелодій якого американці просто шаленіли, а його популярність була на рівні з американським президентом) [9]. Натомість тижневик «Час і Події» постійно вміщує інтерв'ю Ольги Гудзь, Світлани Іванишин-Угриної, Володимира Павелчака із сучасними українськими музикантами (співаками, фронтменами гуртів) у рубриці «Зіркові посиденьки», де завдяки невимушеній та змістовній розмові творчі люди з України мають змогу розповісти про себе, свої плани, громадянську позицію, презентувати власну творчість, а через неї – і сучасну українську культуру, її бачення, сам творчий процес, стати ближчими діаспорній громаді. Не можна сказати, що остання перебуває в духовній ізоляції, однак багато перешкод на шляху прибуття сучасних українських естрадних митців у США, перетворює кожен нову зустріч з ними в

непересічне явище, а інтерв'ю перетворюється на всебічний аналіз творчості митця, для того щоб українська громада за океаном могла «провідчути» цього представника сучасної національної культури, ідентифікувати його. Так, американські українці, крім концертів, мали змогу познайомитись ближче з Русланою, Марічкою Бурмакою, Ламою (Наталією Дзеньків), Валерієм Харчишиним, Віталієм Козловським, «Пікардійською терцією», «Океаном Ельзи», ТНМК, «ВВ» [7]. Такі інтерв'ю засвідчують, що, незважаючи на кількасотлітню заборону української мови та культури, національна творчість не зникла, і сьогодні, в тривожні і напружені часи, наша творча еліта продовжує робити свою велику справу щодо зміцнення національного духу та збереження національної ідентичності українців.

Візуальне мистецтво. США як вільна країна надає водночас можливість пізнавати сучасне світове мистецтво та усвідомлювати себе у ньому як представника певної нації. Цим уповні користали українські митці, пройшовши свій шлях розвитку та становлення своєї творчої особистості у новій країні. Про їх імена та особливості творчого таланту можна дізнатися з україномовної преси США, дописи в яку готують, зазвичай, фахівці у сфері мистецтвознавства. Статті спрямовані на те, щоб читачі-українці за океаном не тільки шанували культурну спадщину свого народу, а й могли глибше зрозуміти особливості національного мистецтва. Як свідчать публікації, виставки мистецьких робіт українців відбуваються у великих містах Америки, першість серед яких, належить Нью-Йорку та Чикаго. Зокрема, нашу увагу привернули відгуки щодо виставки творів одного із найвизначніших художників минулого століття Любослава Гуцалюка, який став відомим у світі завдяки талановитому поєднанню українського менталітету із західноєвропейською творчою манерою письма, зокрема експресіонізмом. Або виставка художніх полотен Богдана Божемського, який своїми творами нагадує багатьом емігрантам про їх історичну батьківщину, викликає в душі теплі дорогі спогади та переживання – те, що може дати тільки рідне мистецтво. Мабуть, тому цей художник так захоплює не тільки українців, а й людей інших національностей. Захоплення творчим стилем і життєвою позицією Івана Марчука вилилося у змістовну статтю Оксани Забужко, присвячену виставці картин художника у Нью-Йорку в червні 1991 р., що раніше було неможливо зробити офіційно [3]. Газета «Час і Події» часто запрошує до себе сучасних українських митців, інтерв'ю з якими потім публікує. Наприклад, вирізняється інтерв'ю з Володимиром Монастирецьким, людиною різноманітного творчого обдарування, який, однак, вповні себе реалізував та підкорив Європу й Америку в художньому мистецтві. За його словами, саме в Америці він багато дізнався про українську історію від емігрантів перших хвиль. Сьогодні митець завдяки наполегливій праці і таланту став дійсним членом Академії живопису і скульптури США, відкрив власну майстерню в «Українській околиці», де є більш доступним для українців, а також працює у мистецькій школі «Барвінок», передаючи свої знання прийдешньому поколінню [13]. У свою чергу, газета «Міст» у рубриці «Постать» доволі часто презентує історію

українського візуального мистецтва в особах через статті своїх дописувачів-фахівців – О. Гая, Д. Хміль та ін. Одні з митців жили і творили два, три століття тому, виборюючи право називатися українцями, другі – залишилися невідомими і непізнаними аж до сьогодні, треті – змогли виїхати за кордон, де їх творчість, однак, могли поцінувати всі, крім власного народу. Однак діаспорна преса не робить між ними різниці, подаючи змістовні матеріали, повертаючи нам власну історію культури та імена тих талановитих людей, які її творили, заповнюючи білі лакуни цілісної картини багатого мистецького світу українського народу. Неповний перелік опублікованих матеріалів містить інформацію, зокрема, про українського скульптора, драматурга і режисера Івана Кавалерідзе; народного художника Івана Їжакевича; галицького майстра кам'яної та дерев'яної скульптури Іоанна Пінзеля; першого кубіста у сфері скульптури Олександра Архипенка; одну з перших українських жінок-художниць Зінаїду Серебрякову; і, звичайно ж, національних символів у художньому мистецтві – всесвітньознаних Катерини Білокур та Марії Приймаченко [5].

Театральне мистецтво. Театральне мистецтво як один із проявів національної культури українській діаспорі був вкрай необхідний. І його поява – неминуча, оскільки за океан емігрувало багато творчих людей. Одними з унікальних та самобутніх вважаються дві театральні студії в Чикаго режисера Василя Митничука «Гомін» та «Диво». Україномовна преса відзначає у своїх матеріалах вдале оформлення постановок «Гомону», його автентичність, майстерну та щирю гру акторів, завдяки яким глядачі мали можливість наблизитися до глибинних витоків українського минулого, відчутти смак, неповторність та красу національних традицій, актуальність порушених проблем і сьогодні. Автори дописів віддають належне молодим виконавцям, які витрачали свій вільний від навчання та роботи час для того, щоб відвідувати репетиції, та висловлюють сподівання, що саме завдяки такій молоді українська культура у США буде не тільки існувати, а й розвиватися. До 80-річчя Голодомору в Україні театр поставив твір української авторки Надії Марчук «Калина та Песиголовці». В опублікованих матеріалах, присвячених цій постановці, висловлюється сподівання на те, що ми ще можемо щось змінити у своєму житті задля того, щоб теперішнє майбутнє України не було таким непевним [4]. «Диво» – це дитячий театр, неповторність якого висновуємо із нечисленних публікацій у тижневику «Час і Події» рубрики «Українське Чикаго». Хоча цій студії лише сім років, вона вже встигла зарекомендувати себе як місце, де наполегливо працюють над акторською майстерністю малих виконавців, виховують їх, вчать спілкуватися, робити приємні речі своїм близьким, знати і розуміти мистецтво. Режисер Василь Митничук для своїх постановок використовує п'єси українських авторів для дітей, з якими товаришує і підтримує зв'язок незважаючи на віддаленість континентів [11].

У рубриках «Мистецтво», «У громаді» часто зустрічаємо публікації, присвячені постановкам мистецької групи Вірляни Ткач «Яра» з відомого експериментального театру «Ля МаМа» Нью-Йорка. Вона творить театральні сцени, де презентовано ідеї та культури Сходу та

Заходу, особливо України, про що постійно пишуть автори статей. На увагу заслуговують, наприклад, матеріали про вечір поезії і фото у серії мистецьких програм «Яри» – «Чари/краєвиди», де зібрано разом праці художників, поетів і музикантів Сходу і Заходу. Група представила короткий вечір стародавньої та сучасної української поезії, яка звучала як рідною мовою, так і англійською. Одна з найвідоміших постановок групи, що зібрала чимало схвальних відгуків у пресі, – «Водоспад/відблиски», – створена у співпраці з Ніною Матвієнко, чий голос та надзвичайна артистична особистість органічно лягли у творчий задум Вірляни Ткач. В інтерв'ю, даному газеті «Свобода», Ніна Матвієнко та Вірляна Ткач розповідають про результати своєї праці, що зосередилася на архаїчному минулому українського народу, сконцентрованому у його пісні, через різні випадкові старовинні предмети. Це була смілива спроба залучити акторок різного походження та національностей, яких єднає лише любов до давньої пісні, зблизити культури давнього минулого. У постановці переплетено стародавні оповідання, міфи, пісні та сучасні твори американських і українських поетес за допомогою яких Н. Матвієнко та В.Ткач намагались поєднати різномовні стихії у пошуках власної ідентичності. Звичайно, артистки дуже переживали, як така вистава із переплетенням різнокультурних первісних елементів буде сприйматися глядачами, чи зрозуміють американці, а подекуди й українські глядачі тему постановки. Це справжнє жіноче, ніжне співоче дійство змушує думати, дає можливість пізнати і відчути українську народну культуру, та ще й устами неукраїнських акторів. Публікації, присвячені цій постановці надзвичайно позитивні, світлі, але такі ж химерні, фантазмагоричні, як і сама вистава. Крім суто театральних постановок, митецька група «Яра» є організаторами щорічної гуцульської коляди в містах США. Саме вони відкрили американській землі самобутніх криворівненських колядників, яких уже багато років за підтримки меценатів запрошують до Америки, популяризуючи, таким чином, автентичне українське мистецтво, і не тільки серед українців [2].

Як бачимо, публіцистичні матеріали щодо порушеної теми однотайні у тому, що українці, де б вони не жили, стануть згуртованіші та міцніші тоді, коли буде розвиватися українське мистецтво, зокрема театр, який завдяки своїм постановкам пропагує та презентує іншим народам культурну спадщину своєї нації, зберігаючи ідентичність української громади.

У контексті вищевикладеного, хочемо привернути увагу до статті журналіста Лідії Корсун у тижневику «Час і Події», статті злободенної, статті-заперечення. Мова іде про непогоджуваність авторки із негативними висловлюваннями в одній із україномовних газет діаспори на адресу четвертої хвилі української еміграції. Замість наводити численні приклади підтримки сучасними вже вихідцями з України національних інституцій в США, що були створені попередниками, активізації діяльності української діаспорної громади, Лідія Корсун на основі унікальної творчої особистості Ігоря Афанасьєва (театральний режисер, актор, письменник) потрактувала специфіку четвертої хвилі, назвавши її найбільш неоднозначною порівняно з попередніми і в цьому вбачаючи

її несприйняття деякими американськими українцями. Адже незважаючи на те, що майже в усіх причина виїзду – соціально-економічна, новітні емігранти – переважно люди з вищою освітою, професіонали, духовно сформовані і без партійної приналежності. Серед них, як уже згадувалось вище, багато представників творчих професій, і не всі з них займаються підприємництвом, є такі, які намагаються спрямувати свій талант Україні та українській громаді на новій батьківщині [14].

Автори статей вважають, що поміркованістю, творчим підходом до організації різноманітних культурних імпрез можна не тільки не відштовхнути старше покоління, а й заохотити молодь до активної участі у громадському та культурному житті української діаспори в США. Потрібно розуміти, що молодь, народжена у модерному світі, ще більш піддається впливу глобалізації, вона хоче презентувати себе як частину великої нації, через те «народна культура, ґрунтуючись на етнічній основі, буде розвиватися, буде цікава молодому поколінню, стане важливим елементом виховного процесу» [17, с. 216]. Тому що усвідомлення важливості вивчення та будівництва рідної культури зміцнить зв'язок з рідним народом. Пізнаючи рідну культуру, потрібно дбати про її чистоту та водночас вміло поєднувати із закордонними сучасними тенденціями. Відома істина: втрата культури і мови веде до загибелі народу – як ніколи актуальна у сучасному світі, де за рівнем розвитку національної культури визначають рівень розвитку того чи іншого народу.

Література

1. Більше уваги проблемам культури // Свобода. – 1996. – Ч. 204. – С. 2; Гречко І. Для добра національної культури / Іван Гречко // Свобода. – 1993. – Ч. 126. – С. 2-3; Кому потрібне культурне життя у діаспорі? // Свобода. – 1995. – Ч. 85. – С. 2; Сільська – значить первісна // Свобода. – 1996. – Ч. 173. – С. 2.
2. Боруш К. Гуцульська коляда над Америкою / Катерина Боруш // NOVA газета. – 2015. – № 47 (355). – С. 16; Гаєцька О. Зустріч з Н. Матвієнко / Оля Гаєцька // Свобода. – 1995. – Ч. 38. – С. 4; Група «Яра» виступить в УІА з новою постановкою // Свобода. – 1995. – Ч. 47. – С. 1; Ліщинський Л. Секстет на голос і плин часу / Любарт Ліщинський // Свобода. – 1995. – Ч. 23. – С. 2-3; Про ясні промінчики на темному небосхилі / О-Ка // Свобода. – 1995. – Ч. 23. – С. 2; «Яра» готує виставу за твором Лесі Українки / Мистецька група «Яра» // Свобода. – 2013. – № 21. – С. 13.
3. Буртик І. Проходить виставка Б. Божемського в галереї Клифтонської бібліотеки / Іван Буртик // Свобода. – 1995. – Ч. 65. – С. 3; Забужко О. Феномен І. Марчука / Оксана Забужко // Свобода. – 1991. – Ч. 120. – С. 6; Колесса Г. Виставка творів Л. Гуцалюка в Нью Йорку / Галина Колесса // Свобода. – 1995. – Ч. 19. – С. 2.
4. Василик Д. Пішов «Гомін» по Чикаго... / Дарія Василик // Час і Події. – 2008. – № 49. – 03 грудня; Угриня Г. «Калина та Песиголовці» – прем'єрна вистава «Гомону» / Галина Угриня // Час і Події. – 2013. – № 49. – 05 грудня; Угриня Г. Свято театру / Галина Угриня // Час і Події. – 2011. – № 44. – 02 листопада.
5. Гай О. Іван, селянський син / Олексій Гай // Міст. – 2013. – 27 листопада; Гай О. Її порівнювали з Ботічеллі / Олексій Гай // Міст. – 2012. – 06 грудня; Гайн О. У голові – тільки малювання / Олександр Гайн // Міст. – 2011. – 01 грудня; Мак-Кой Т. І молилась до Тараса Попелюшка... / Тетяна Мак-Кой // Міст. – 2014. – 06 березня; Танюк Л. Марія Приймаченко. «Добрі люди і добрі звірі» / Лесь Танюк // Час і Події. – 2009. – № 15. – 16 квітня; Хміль Д. 18 січня 250 років тому народився художник Іван Їжакевич / Доброслава Хміль // Міст. – 2014. – 16 січня; Хміль Д. Галицький Мікеланджело / Доброслава Хміль // Міст. – 2012. – 23 серпня; Хміль Д.

Перший кубіст. Після його новаторських здобутків скульптура вже не могла залишатися такою, якою була доти / Доброслава Хміль // Міст. – 2012. – 23 лютого.

6. Гай О. Композитор Ревуцький творив те, що у світі звать екзотикою / Олексій Гай // Міст. – 2013. – 21 лютого; Голод І. Стравінський – українець, а не росіянин / Ігор Голод // Міст. – 2012. – 14 червня; Житкевич А. До 85-річчя концертного туру Соломії Крушельницької містами США та Канади / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 25 квітня; Житкевич А. До 105-ї річниці від дня народження В. Божика / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 11 грудня; Житкевич А. До 105-ї річниці від дня народження Тараса Губицького / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 27 листопада; Климчак М. «Уклін тобі велика Соломіє!» / Марія Климчак // Час і Події. – 2010. – № 9. – 03 березня; Колесса Г. У Нью Йорку вшанують М. Лисенка / Галина Колесса // Свобода. – 1993. – Ч. 29. – С. 1, 4; Кордоба О. Українська Діва світової сцени / Оксана Кордоба // Час і Події. – 2010. – № 9. – 03 березня; Костенко Л. Володимир Івасюк живе у своїх піснях / Ларіон Костенко // Міст. – 2012. – 13 грудня; «Щедрик» Леонтовича визнали піснею ХХ ст. // Міст. – 2013. – 24 січня.

7. Гузь О. Ексклюзивне інтерв'ю з Віталієм Козловським / Ольга Гузь // Час і Події. – 2009. – № 24. – 18 червня; Гузь О. Ексклюзивне інтерв'ю з лідером групи «Воплі Відоплясова» – Олегом Скрипкою / Ольга Гузь // Час і Події. – 2009. – № 20. – 21 травня; Гузь О. Ексклюзивне інтерв'ю з лідером популярного українського рок-гурту «Друга ріка» Валерієм Харчишиним / Ольга Гузь // Час і Події. – 2009. – № 18. – 07 травня; Гузь О. Ексклюзивне інтерв'ю з фронтменами гурту «Танок на майдані Конго» – Фозі та Фаготом / Ольга Гузь // Час і Події. – 2009. – № 22. – 04 червня; Гузь О. Марічка Бурмака: «Найголовніші слова у моєму житті – слова любові до батьків, до дитини, до коханої людини – я говорила і говорю українською» / Ольга Гузь // Час і Події. – 2013. – № 35. – 29 серпня; Іванишин-Угриня С. «Океан Ельзи» в Чикаго – море задоволення! / Світлана Іванишин-Угриня // Час і Події. – 2010. – № 42. – 20 жовтня; Кулешко Г. «Піккардійська терція» полонить серця / Галина Кулешко // Час і Події. – 2006. – № 11. – 15 березня; Павелчак В. Хвилі «Океану Ельзи» на узбережжі Мічигану / Володимир Павелчак // Час і Події. – 2006. – № 15. – 13 квітня.

8. Даць С. «Білий голос» Квітки Цісик / Соломія Даць // Міст. – 2013. – 18 квітня; Житкевич А. До 60-річчя від дня народження Квітки Цісик / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 11 квітня; Нагірна О. Символ України за океаном / Оксана Нагірна // Міст. – 2011. – 03 листопада.

9. Житкевич А. Композитор Василь Шуть / Анатолій Житкевич // Міст. – 2014. – 20 березня; Житкевич А. Король етнічної музики / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 21 березня; Житкевич А. Тихе життя колоратурного сопрано / Анатолій Житкевич // Міст. – 2013. – 07 лютого; Камінь Д. «Оскар» і Україна: Ђомкін-композитор / Дзвінка Камінь // Міст. – 2012. – 13 грудня.

10. Запрошуємо на прем'єру опери Holodomor! // Міст. – 2013. – 17 січня; Міщук О. Опера розповідає про Голодомор / Олена Міщук // Свобода. – 2013. – № 9. – С. 5, 14; Нью-йоркська прем'єра опери «Голодомор» // Міст. – 2013. – 31 січня.

11. Іванишин-Угриня С. Кумедна і талановита плутанина від театру «Диво» / Світлана Іванишин-Угриня // Час і Події. – 2011. – № 12. – 23 березня.

12. Колесса Г. Хорові «Думка» з Нью Йорку буде вручено високу нагороду / Галина Колесса // Свобода. – 1995. – Ч. 197. – С. 1, 3; Хор «Думка» відзначив концертом своє 45-річчя / О. К. // Свобода. – 1995. – Ч. 14. – С. 3; Хор «Думка» знову колядує // Свобода. – 1996. – Ч. 243. – С. 1.

13. Кордоба О. Володимир Монастирецький : «Не все те, що виходить з-під пензля, називається мистецтвом» / Оксана Кордоба // Час і Події. – 2010. – № 12. – 24 березня; Луцевська О. Леонід Козлов: «Мої роботи – це мої діти» / Оксана Луцевська // Час і Події. – 2008. – № 29. – 17 липня; Луцевська О. «Свята Русь-Україна»: українські митці для світу / Оксана Луцевська // Час і Події. – 2008. – № 38. – 18 вересня.

14. Корсун Л. Театр Ігоря Афанасьєва з обох боків океану / Лідія Корсун // Час і Події. – 2009. – № 26. – 02 липня.

15. Тригуб П. М., Мерфі Н. Українська діаспора в США: збереження традицій національної культури (історіографія проблеми) / Петро Микитович Тригуб, Наталя Мерфі // Наукові праці: Науково-методичний журнал. – Т. 74. – Випуск 61. Історичні науки. – Миколаїв : Вид-во МАГУ ім. П. Могили, 2007. – 172 с. – С. 122-133.

16. Філадельфійський хор «Прометей» їде в Україну // Свобода. – 1995. – Ч. 140. – С. 1, 4.

17. Форостюк І. В. До питання збереження національних особливостей в умовах іншокультурного середовища / І. В. Форостюк // Духовність особистості: методологія, теорія і практика: зб. наук. праць. – Луганськ. – 2012. – Вип. 6 (53). – С. 212-217.

18. Хмельковський Л. Солістка «Думки» стала зіркою Голівуду / Левко Хмельковський // Свобода. – 2015. – № 3. – С. 6.

This article is devoted to the analysis of the Ukrainian periodicals in the USA on the subject of cultural Ukrainian Diaspora's self presentation. As a result, due to the study of Ukrainian Diaspora's periodicals in America ("Freedom", "Word and Time", "Bridge") it was found out that these periodicals represent Ukrainian cultural life overseas, including: classical, singing, theatrical and visual arts. Thus, in the following columns "On the artistic themes", "Culture", "Personalities", "The USA", "About this and that" the materials demonstrating understanding of the importance to save their national culture as a part of the preservation of national identity are being published.

Key words: national identity, periodicals, information space, Ukrainian Diaspora in the USA, culture, art.

Стаття посвящена аналізу україноязычної періодики США на предмет культурної самопрезентації української діаспори. В результаті обробки періодических видань української діаспори в Америці («Свобода», «Слово и Время», «Мост») получили форми реалізації української культурної життя за океаном: класическое, песенное, театральное и визуальное искусство. В рубриках «На художественные темы», «Культура», «Фигуры», «О сем и о том» публикуются материалы, подтверждающие понимание важности сохранить свою национальную культуру как составную сохранения национальной идентичности.

Ключевые слова: национальная идентичность, периодические издания, информационное пространство, украинская диаспора в США, культура, искусство.